

Nemes Márk

Ár

Nem keresem többé, ki tudna szeretni,
ahogy a tenger sem próbálgatja végig
a vízéhez legillóbb grottok falát. Égig
hányt, fehér, sós hab marja évezrednyi
kitartással a neki szükséges redőket,
nyaldossa a parti hegyek puha lábát,
felemészti fogak helyett csókkal, át-
meg átfúródik pórusain. Szeretőket
faragna magának az ember, de amíg vés
és vesz és porlaszt, maga is kő marad.
A víz lassú, de állandó. Korszakok alatt
éri el az anyag velejét. Nem lesz rés,
mit a talaj testén betöltetlen hagyna.
Ne várj hát. Se rám, se önmagadra.

BEDŐ SÁNDOR: Képek csibész Villon életéről – 1991

Apály

Orsinak

Keresd tovább azt, ki tudna szeretni.
Aki rögtön, itt. Nem korszakokon át
gyúr magában seregnyi halott fát,
ami a nyomástól sötét bort ereszt ki.

Ne azt, ki fájdalmát ásvánnyá sajtolja,
csupa színes, különc éllé. Szeretőket
farag magának az ember – de nem őket:
arcát kéne vágja szebb vonásokba.

Mindennél lassabb, mégsem állandó
a föld. Ráncait vétlen törések róják rá:
házak és templomok pozdorjává,
sírok tiszta mésszé omlanak alvó

teste mélyén, erdőszakála alatt.
Örök bár a tenger: az is belepad.

SZABOLCS PÉTER: Kiállítási enteriőr

